

РЕШЕНИЕ

№ 420

гр. В., 03.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., IX СЪСТАВ, в публично заседание на втори март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деница Славова

при участието на секретаря Димитричка Д. Георгиева
в присъствието на прокурора Д. Р. Н.
като разгледа докладваното от Деница Славова Гражданско дело №
20223100102093 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по предявените от Д. Г. Д., ЕГН: *****, с адрес в гр. В., ул. ****, срещу **ПРОКУРАТУРАТА на РБ**, представлявана от Главния прокурор на РБ, с адрес гр. ****, искове с правно основание чл. 2, ал. 1 т. 3, от ЗОДОВ да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от **10 000 лв. /десет хиляди лева/**, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди - притеснения, страх и постоянен стрес, уронване престижа и доброто име на ищеца в обществото, сумата от **1428,31 лв. /хиляда четиристотин двадесет и осем лева и 31 ст./** представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди, представляващи законна лихва върху внесената парична гаранция по взета мярка за неотклонение в размер на 10 000 лв. /десет хиляди лева/ за периода от 16.01.2013 г. /вносяне на гаранцията/ до 12.06.2014 г. /връщане на гаранцията/, за което с уточняваща молба от 14.11.2022 г. е представена справка на ОД на МВР- В., за конкретно установения период, сумата от **34 607.71 лв. /тридесет и четири хиляди шестстотин и седем лева и 71 ст./**, представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди, представляващи законна лихва върху отнетата с протокол за претърсване и изземване сума в размер на 34 220 лв. за периода от изземването - 15.10.2012

год. до депозиране на настоящата искова молба в съда - 30.09.2022 г., сумата от **25 000лв. /двадесет и пет хиляди лева/**, представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди, представляващи пропуснатата полза, а именно нереализирана печалба от комисионно възнаграждение /по 10 лв. ма тон/ по Комисионен Договор от 25.09.2012 г., сключен между „Лабас“ ООД и Д. Г. Д., всички резултат на незаконно повдигнато по ДП 24/2012г. по описа на БОП В. обвинение и поддържането му в съдебна фаза, производството по което е приключило с прекратяване на наказателното производство по отношение на подсъдимия, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумите.

Претендират се и разноските за производството.

Обстоятелствата, от които се твърди, че произтича претендираното право са:

В исковата молба се твърди, че на 15.10.2012 год. Д. Д. е привлечен към наказателна отговорност за престъпление по чл. 253, ал. 5 пр. I, вр. чл. 253, ал.2, вр. чл. 20, ал. 2 от НК по образувано ДП № 24/2012г. по описа на отдел БОП - В..

На 15.10.2012 год. е задържан с постановление № 1635/16.10.2012 год. по описа на Окръжна прокуратура - В. по ДП № 24/2012 год. по описа на БОП - В. за срок от 72 часа, след което му е взета мярка за неотклонение „Домашен арест“ по ЧНД № 1288/18.10.2012г. и е освободен от ареста.

На 03.06.2015 год., Д. Г. Д. е привлечен като обвиняем от Окръжна Прокуратура - В. за престъпление по чл. 255, ал. 3, вр. ал. 1, т. 2 и т. 7, вр. чл. 20, ал. 2 от НК по ДП № 251/2013г. На 09.06.2015 год. от 10:30 ч. до 15:10 ч. в присъствието на упълномощен защитник му е предявено предварително производство.

Образувано е НОХД № 818/2015 год. по описа на Окръжен съд - гр. В..

По така образуваното съдебно дело, ищецът е взел участия по наказателното дело, като се е явявал по съдебни заседания три пъти с времетраене общо от около 3 часа. На 20.05.2016 год., съдът прекратява съдебното производство по НОХД № 818/2015 год. по описа на ВОС и връща същото на ВОП за отстраняване на съществени процесуални нарушения.

На 14.09.2016 год. на Д. Д. му е предявен нов обвинителен акт за престъпление по чл. 255, ал. 3, вр. ал. 1, т. 2 и т. 7, вр. чл. 20, ал. 2 от НК по ДП № 251/2013 год. по описа на ОСО при ОП - В..

На 16.09.2016 год. е образувано ново НОХД под номер № 1163 по описа

за 2016 год. на Окръжен Съд - В.. По новообразуваното дело, ищецът се е явявал на 8 съдебни заседания с общо времетраене 14 часа. В съдебното заседание на 02.10.2017 год. е прекратено наказателното производство по отношение на подсъдимия Д. поради недоказаност на участието му в предявеното му обвинение за престъпление по чл. 255, ал. 3, вр. ал. 1, т. 2 и т. 7, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, тоест наказателното производство е прекратено, поради това, че деянието не е извършено от лицето – Д..

При задържането на Д. Д. са иззети от него веществени доказателства, в това число и сумата 34 220 лв. С Определението на ВОС постановено на 02.10.2017 год. в съдебно заседание за прекратяването на наказателното производство по отношение на Д., е разпоредено да му бъдат върнати иззетите веществени доказателства и сумата от 34 220 лева. С Резолюция на Окръжна Прокуратура - гр. В. от 18.10.2017 год. се пояснява, че Определението на ВОС не може да бъде изпълнено в частта му, с която е постановено връщането на сумата 34 220 лв., тъй като върху тази сума има наложен заповор по изпълнително дело № ***** с взыскател КПКОНПИ - ТД В..

С определение № 2030/01.08.2017 год. по ч.гр.д. № 1675/2017 год. на ВОС е допуснато обезпечение на бъдещ иск на КПКОНПИ, чрез налагане на заповор върху гореописаната сума от 34 220 лв. Въз основа на издадената обезпечителна заповед, по молба на комисията е образувано изпълнително дело № ***** по описа на СИС при ВРС и на 03.10.2017 год., паричната сума е заповорана от държавния съдебен изпълнител. След гореописаното обезпечение, в едномесечния срок е предявен иск от КПКОНПИ, като е образувано гр. д. № 2281/2017 год. по описа на Окръжен съд - гр. В..

В проведено о.с.з. на 08.07.2022 год. по делото, същото е спряно с определение на съда, на основание чл. 229, ал. 1, т. 1 от ГПК до постановяване на тълкувателно решение, образувано във ВКС, имащо преюдициално значение за правилното разрешаване на спора.

Към датата на предявяване на настоящата искова молба, тази сума от 34 220 лв. продължава да е заповорана.

С Постановления на Окръжна Прокуратура - В. от 13.12.2012г., 09.05.2014г., 05.03.2015г. има постановени откази за връщане на иззетата сума, както и Определение № 268/17.03.2015г. по ЧНД 340/2015г. на ВОС потвърждава Постановление на ВОП от 05.03.2015г., с което е отказано връщане на парични суми.

Ищецът е бил ангажиран с провеждането на досъдебно и съдебно производство, което му се е отразило неблагоприятно, като е предизвикало у него наличието на стрес, довел до постоянно безпокойство, изолиране от близки и познати, прояви на безсъние, съпроводено с главоболие, неудачи в личния живот, отразяване на наказателното производство в местната преса, промяна в поведението му към околните, психично затормозяване, затруднения да упражнява работните си ангажименти, ограничаване на социалните контакти, негативни изживявания за опозореност. Вреди от незаконното наказателно преследване представлява и претърпяна в ищеца коренна промяна в живота: прекратяване на трудовите правоотношения поради образуваното наказателно производство, невъзможност за намиране на работа, промяна в психическото състояние на ищеца, изразяваща се в раздразнителност, избухливост без причина, периодично главоболие, поглъщане от негативни мисли и страх, рязка промяна в емоционалното състояние - често изпадане в депресивни състояния, нежелание за среща с никого, състояние на постоянен стрес, влошаване на здравословното състояние, изпитвани срам и притеснения от публичната известност на името на ищеца вследствие на публикувани от компетентните органи прессъобщения, фобия от гледане на телевизия, слушане на радио и четене на вестници и свързани с тях остро сърцебиене, шум в ушите, влошаване на настроението, засягане на репутация в обществото и запугаване, показване на статии за наказателното преследване в интернет търсачка.

Доказателства за гореописаното състояние на ищеца са Постановленията на прокуратурата, с които се разрешава на Д. по време на взетата мярка за неотклонение „Домашен арест“ да напуска жилището си за посещения при различни лекари в периода 09.11.2012 год. - 28.01.2013 год. (Том VI на ДП № 251/2013г.). На ищеца му се е налагало да иска разрешение и да напуска страната в периода 14.05.2013 год. - 16.05.2013 год. и 06.02.2014 год. - 09.02.2014 год. по повод осъществяване на търговска дейност, което от своя страна е ограничавало свободното придвижване на Д..

Ответникът в отговора си в срока по чл. 131 от ГПК, сочи, че исквете са недопустими, както и неоснователни и недоказани.

Наказателното производство срещу ищеца е било прекратено на основание чл. 369, ал. 4, пр. 2 и пр. 3 НПК с определение от 02.10.2017 г. на ОС-В. по НОХД № 1163/2016 г.

В чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ е използвана техниката на изчерпателно изброяване на основанията, а не на примерно изброяване. Законодателят е

ограничил приложното поле на специалния закон само до определени хипотези на вредоносна дейност на правозащитните органи. Прекратяването на наказателното производство на основание чл. 369, ал. 4 НПК не е сред изрично посочените хипотези. Прекратявайки наказателното производство на посоченото основание, съдът не прави, нито правна преценка, че деянието не представлява престъпление, нито фактическа, че деянието е извършено от лицето - че повдигнатото и предявено обвинение е подкрепено от събраните по делото доказателства.

Предвид изложеното не е налице фактическия състав за отговорност на държавата и по чл. 2, ал. 1, т.3 от ЗОДОВ.

Сочи се, че от момента на прекратяване на наказателното производство спрямо ищеца - 02.10.2017 г. /на основание чл. 369, ал. 5 от НПК, в редакцията му към 2017 г., определенията на съда по ал. 3 на същия текст са окончателни/ до момента на подаване на исковата молба са изминали 5 години и следователно, съгласно чл. 110 от ЗЗД е изтекла погасителната давност по отношение на ищцовото вземане както за имуществени, така и за неимуществени вреди. Поради това исковете следва да бъдат отхвърлени като неоснователни, поради изтекла погасителна давност.

Посочва се, че не са представени доказателства за вредите, както и за причинно следствена връзка между евентуално претърпените неимуществени вреди и воденото наказателно производство.

Видно от справката за съдимост на Д. Д., същият е многократно осъждан, като с присъда № 58/12.05.2010 г. по НОХД № 1552/2009 г. по описа на ВОС, в сила от 28.05.2010 г. ищецът е осъден за престъпления по чл. 257, ал. 1, вр. чл. 255, ал. 1, пр. 2 от НК като му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година, изтърпяването на което на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено с три години изпитателен срок.

Видно от Решение № 74 от 10.03.2017 г. по гр. дело № 92/2016 г. по описа на Ст. окръжен съд, трето гражданско отделение през периода за 02.12.2010 г. - 17.03.2014 г. спрямо ищецът се водело още едно наказателно производство - ДП № 404/2010 г. по описа на ОД МВР - СТ.З., преобразувано в ДП № 19-С/2011 г. по описа на ОСО в ОП - СТ.З.. След прекратяване на това наказателно производство, с цитираното решение на ищецът е било присъдено обезщетение за претърпени неимуществени вреди - преживени душевни болки и морални страдания в размер на 2 500 лв. Няма представени никакви доказателства по настоящото наказателно производство, че

претендираните от ищеца неимуществени вреди, отново състоящи се в болки страдания и негативни емоции са причинени именно от воденото спрямо него ДП № 24/2012 г. по описа на БОП-В., а не от воденото спрямо него ДП № 404/2010 г. по описа на ОД МВР - СТ.З., преобразувано в ДП № 19-С/2011 г. по описа на ОСО в ОП - СТ.З., за което на същия вече е било присъдено обезщетение.

Оспорва се иска за причинени неимуществени вреди в размер на 10 000 лв. и като прекомерен, несъобразен с разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД и трайната съдебна практика.

Оспорва претенцията за обезщетение на имуществени вреди в размер на 25 000 лв., предявени под формата на пропуснати ползи по комисионен договор от 25.09.2012 г. На първо място няма представени доказателства такъв договор действително да е сключен. На следващо място няма представени никакви доказателства, че този договор е останал неизпълнен и ищецът не си е получил комисионната по него. Няма представени доказателства и, че ако договорът е останал неизпълнен, това е в пряка причинно следствена връзка с воденото спрямо Д. наказателно производство. Ищецът не е ангажирал доказателства в подкрепа на твърденията си за уговорка с конкретни зърнопроизводители, за количество зърно и цена между производителите и купувача.

Недоказана е претенцията за обезщетение на имуществени вреди, предявена под формата на пропуснати ползи - законната лихва върху внесената сума от 10 000 лева по взета мярка за неотклонение „парична гаранция" Видно от представеното от ищеца писмо от директора на ОД МВР - В., вносителят и получателят на сумата е Р.Г.С.. Ищецът не е ангажирал никакви доказателства, че сумата от 10 000 лева е излязла от неговия патримониум, за да претендира законна лихва върху нея.

Освен това, паричната гаранция по своята правна същност е депозит и той подлежи на връщане във вида и размера, в който е внесен, като върху него не се дължат лихви. Евентуално, такива биха се дължали при неоснователното му задържане след като необходимостта от него е отпаднала, но в обстоятелствената част на исковата молба не се съдържат твърдения за това обстоятелство.

Оспорва и претенцията за обезщетение на имуществени вреди, предявена под формата на пропуснати ползи - законна лихва върху отнетата с протокол за претърсване и изземване сума в размер на 34 220 лева. Ищецът не

е ангажирал доказателства за твърдяната дата - 15.10.2012 г., на която му е иззета сумата от 34 220 лева. Освен да са в причинна връзка с незаконното обвинение, за да се присъдят като имуществена вреда, пропуснатите ползи следва да имат и сигурен характер, за което липсват доказателства. Възражава срещу крайната дата на претендираната законна лихва - датата на завеждане на настоящата искова молба.

Видно от представеното от ищеца копие на резолюция от 18.10.2017 г. по пр. № 1653/2012 г. от ОП - В. върху сумата от 34 220 лв. има наложен заповед по изп. Дело № ***** с взыскател КОНПИ - ТД - В., следователно Прокуратурата на РБ не разполага със законова възможност да върне посочената сума на ищеца и не следва да дължи законна лихва върху посочената сума, след датата на налагане на обезпечение върху нея от страна на друг държавен орган - КОНПИ - ТД - В..

Прави се възражение за изтекла 3-годишна давност по отношение на акцесорните претенции - претендираната от ищеца законна лихва върху обезщетенията за неимуществени и имуществени вреди, за периода 2.10.2017 г. - 30.09.2019 г.

Освен изложеното твърди, че искането за присъждане на законна лихва върху обезщетенията за имуществени вреди, предявени под формата на пропуснати ползи в размер на 1423.31 лева и в размер на 34 607.71 лева /в условията на евентуалност 17 269.58 лева/, е недопустимо, тъй като при евентуалното му присъждане би се стигнало до присъждане на лихва върху лихва - анатоцизъм, което е ограничено от чл.10, ал. 3 от ЗЗД.

В съдебно заседание ищецът чрез процесуалния си представител поддържа исковете, моли за уважаването им и за присъждане на разноски. Ответникът, чрез прокурор при ВОП, моли за отхвърляне на исковете.

Въз основа на събраните доказателства преценени в тяхната съвкупност и в съответствие с ГПК, съдът намира следното за установено от фактическа и правна страна:

По делото *не са спорни* и се установяват от приложените към делото писмени доказателства и приложените по настоящото дело наказателни производства, следните факти:

- на **03.06.2015** год., Д. Г. Д. е привлечен като обвиняем от Окръжна Прокуратура - В. за престъпления по чл. 255, ал. 3, вр. ал. 1, т. 2 и т. 7, вр. чл. 20, ал. 2 от НК и чл. 253 ал.5 вр. ал. 4 вр. с ал. 2 вр. чл. 253 ал. 1 вр. чл. 20 ал. 2 от ЗН по ДП № 251/2013г.

- в съдебното заседание на **02.10.2017**год. е прекратено наказателното производство по отношение на подсъдимия Д. по чл. 255, ал. 3, вр. ал. 1, т. 2 и т. 7, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, на основание чл. 369, ал. 4 НПК /отм./, като определението за прекратяване е окончателно
- че спрямо ищеца е взета мярка за неотклонение в размер на 10 000 лв. /десет хиляди лева/, внесена на 16.01.2013г. и върната на 12.06.2014г.
- че при проведени следствени действия е иззета от ищеца сумата от 34 220 лв. на 15.10.2012 год. и до депозиране на настоящата искова молба в съда - 30.09.2022 г., същата не е върната.
- върху сумата от 34220 лв. е наложен заповест по и.д. № ***** с взыскател КОНПИ

След служебна справка съдът констатира, че с Определение № 2030/1.8.2017г. е допуснато обезпечение в полза на КОНПИ на бъдещите й искове срещу Д. Г. Д. и Р.Г.С., чрез налагане обезпечителни мерки, сред които ЗАПОР върху 34 220 лв. /тридесет и четири хиляди двеста и двадесет лева/, иззети от Д. Г. Д. с протокол за претърсване и изземване от 15.10.2012г. и описани с протокол за оглед на веществени доказателства от 05.02.2014 г. по ДП № 251/2013 г. по описа на ОСЛО при ОП - В., съхранявани в банков трезор на ОП -В. в „ЦКБ" АД.

От събраните по делото доказателства, а именно приложените по делото от ответника Решение № 74 от 10.03.2017 г. по гр. дело № 92/2016 г. по описа на Ст. окръжен съд и Решение № 117 от 29.06.2017 г. по гр. дело № 275/2017 г. по описа на Пл. апелативен съд се установява още следното:

- с Постановление за привличане на обвиняем от 03.12.2010г. Д. Г. Д. е привлечен като обвиняем за престъпление по чл.212 ал.5 вр. с чл.212 ал.1 вр. чл.26 ал.1 вр.с чл.20 ал.2 вр. с ал.1 от НК по ДП № 404/2010г. по описа на ОД на МВР - СТ.3..

- С постановление на ОП-СТ.3. от 17.03.2014 г. е прекратено частично наказателното производство срещу него в качеството му на обвиняем, с мотива, че не са налице доказателства, които да ангажират отговорността му за престъпление по чл.212 ал.5 вр. с чл.212 ал.1 вр. чл.26 ал.1 вр.с чл.20 ал.2 вр. с ал.1 от НК. Със същото Постановление материали, касаещи дейността на отделни търговски дружества са отделени за продължаване на разследването с оглед данни за престъпление по чл.255 вр. с чл.26 от НК.

Видно от приложените решения, за вредите на ищеца от воденото

срещу него ДП № 404/2010 г. по описа на ОД МВР - СТ.З., преобразувано в ДП № 19-С/2011 г. по описа на ОСО в ОП - СТ.З. за престъпление по чл.212 ал.5 вр. с чл.212 ал.1 вр. чл.26 ал.1 вр.с чл.20 ал.2 вр. с ал.1 от НК за периода 03.12.2010г. /датата на привличането му като обвиняем по посочените престъпления/ до 17.03.2014г. /до датата на частичното прекратяване на производството – само по посочените обвинения/, е присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 2500лв.

По делото е представен Комисионен договор от 25.09.2012г., сключен между „Лабас“ ООД и Д. Г. Д., съгласно който Д. Г. Д. се е задължил за периода от сключване на договора до 25.12.2012г. да осигури 3 000 /три хиляди/ тона пшеница на стойност не по-голяма от 420лв. на тон. Комисионното му възнаграждение е уговорено на 10лв. на тон.

За доказване на имуществените вреди на ищеца в размер на загубено комисионно възнаграждение е разпитан по делото свидетелят П.Г.Г., управител на дружеството „Лабас“, който сочи, че е сключил с ищеца Д. Г. Д., който познавал като брокер на зърно, договор, съгласно който ищецът трябвало да ходи по селата и да намери уговорената стока, а свидетелят да му плати накрая уговореното възнаграждение. Помни, че ищецът го подвел с 2000 - 3000 тона зърно, от което свидетелят бил на значителна загуба, поради което не му заплатил нищо по договора. Когато работили заедно с Д. Г., се чували поне два пъти в седмицата, за да знае как вървят нещата с доставките и ако има някакъв проблем да може да се свърже с друг доставчик. До последно всичко било наред и изведнъж той изчезнал и не отговарял на прозвъняването му по телефона. Той го търсил няколко пъти, но му били изключени телефоните. Тогава се наложило да си купува стоката на загуба. В последствие разбрал, че е бил задържан. Не си спомня колко тона зърно бил намерил и откъде.

При така установеното от фактическа страна, съдът възприе следните правни изводи:

С разпоредбата на чл.2 от ЗОДОВ законодателят е предвидил възможност за ангажиране отговорността на Държавата за причинени на гражданите вреди от незаконни действия на органите на дознанието, следствието, прокуратурата и съда.

Съгласно чл. 2 ал. 1 т. 3 от ЗОДОВ Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда, при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или

ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано.

Безспорно по делото е, че наказателното производство по отношение на ищеца е прекратено, на основание чл. 369, ал. 4 НПК /отм./ По делото е налице спор по отношение на факта дали прекратяването на наказателното производство по чл. 369, ал. 4 НПК /отм./ може да бъде основание за ангажиране на отговорността на Прокуратурата по чл. 2 ал. 1 т. 3 от ЗОДОВ.

Налице е трайна съдебна практика /Определение № 244 от 1.04.2019 г. на ВКС по гр. д. № 3557/2018 г., III г. о., ГК, докладчик съдията Д.СТ., Определение № 1 от 6.01.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1260/2021 г., IV г. о., ГК, докладчик председателят З.А., Определение № 190 от 16.03.2022 г. на ВКС по гр. д. № 4106/2021 г., III г. о., ГК, докладчик съдията Т.О. и др./, съгласно която прекратяването на наказателното производство на основание чл. 369, ал. 4 (отм.) от НПК е равнозначно на недоказаност на обвинението, респ. недоказаност на участието на обвиняемия в престъплението, което съставлява основание по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ за търсене на отговорност за претърпените от ищеца вреди. Според практиката на ВКС в случаите на прекратяване на наказателното производство на основание чл. 369, ал. 4 отм. от НПК /чл. 239а, ал. 6 от НПК - отм./ поради бездействие на прокуратурата да отстрани допуснатите процесуални нарушения и да внесе делото в съда в едномесечен срок, следва да бъдат подведени под хипотезата на недоказаност на обвинението, недоказаност на участието на обвиняемия в престъплението /чл. 243, т. 2 от НПК/, който съответства на основанията за търсене на отговорност за вреди по ЗОДОВ – деянието не е извършено от ищеца. Основанието за прекратяване по чл. 369, ал. 4 отм. НК следва да бъде приравнено на коментираното в т. 7 ТР № 3/2006 г. на ОСГК на ВКС основание за прекратяване на наказателното производство от прокуратурата, тъй като и в този случай прекратяването се дължи на недоказаност на обвинението - решение № 291/16.11.2011 г. по гр. дело № 109/2011 г. на ВКС, III г. о. по чл. 290 ГПК.

С оглед на горното съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 2 ал. 1 т. 3 от ЗОДОВ за ангажиране на отговорността на Прокуратурата, доколкото спрямо ищеца е водено неоснователно наказателно преследване.

Ответникът е направил възражение за погасяване на исовете по

давност, което съдът намира за неоснователно. Прекратяването на наказателното производство спрямо ищеца влиза в сила от датата на постановяването на определението по чл. 369, ал. 4 (отм.) от НПК, а именно от датата 02.10.2017г. От тази дата започва да тече петгодишният общ давностен срок съгласно чл. 110 от ЗЗД. Видно от печата на регистратурата на ВОС, исковата молба е постъпила в съда с вх. № 22623 от дата 30.09.2022г., поради което петгодишният давностен срок не е изтекъл към датата на подаване на исковете и същите подлежат на разглеждане по същество.

За да е налице отговорност на държавата е необходимо ищецът да е претърпял вреди, които да са в причинно-следствена връзка с неоснователно воденото срещу него наказателно производство /с деликта/.

По отношение на периода на наказателното производство:

По делото не се доказва твърдението на ищеца за това, че на 15.10.2012 год. Д. Д. е привлечен към наказателна отговорност за престъпление по чл. 253, ал. 5 пр. I, вр. чл. 253, ал.2, вр. чл. 20, ал. 2 от НК по образувано ДП № 24/2012г. по описа на отдел БОП – В.. Налице са данни, че ДП 24/2012 на БОП при МВР В. е образувано срещу неизвестен извършител на 21.05.2012г. за деяние, наказуемо по чл. 253 от НК, но не са налице доказателства за привличане на обвиняем по същото ДП. Ищецът не е представил надлежни доказателства, не е и поискал от съда да изиска релевантното ДП № 24/2012г. по описа на отдел БОП – В. /в исковата молба се съдържа искане за изискване само на НОХД № 1163 по описа за 2016 год. на Окръжен Съд – В., което съдът е уважил/. В кориците на изисканото наказателно производство се съдържа единствено преписката по ДП № 251/2013г., от която е видно, че на 03.06.2015 год., Д. Г. Д. е привлечен като обвиняем от Окръжна Прокуратура - В. за престъпления по чл. 255, ал. 3, вр. ал. 1, т. 2 и т. 7, вр. чл. 20, ал. 2 от НК и чл. 253 ал.5 вр. ал. 4 вр. с ал. 2 вр. чл. 253 ал. 1 вр. чл. 20 ал. 2 от ЗН. Именно за посочените престъпления и по ДП № 251/2013г. е бил внесен в съда обвинителен акт, по който е образувано НОХД № 1163 по описа за 2016 год. на Окръжен Съд – В., в последствие прекратено на основание чл. 369, ал. 4 /отм./ от НПК. Поради това съдът намира, че наказателното преследване за престъпленията по чл. 255, ал. 3, вр. ал. 1, т. 2 и т. 7, вр. чл. 20, ал. 2 от НК и чл. 253 ал.5 вр. ал. 4 вр. с ал. 2 вр. чл. 253 ал. 1 вр. чл. 20 ал. 2 от ЗН, вменени на ищеца, е продължило от привличането му като обвиняем по посочените текстове на НК на 03.06.2015 год. до прекратяване на производството на 02.10.2017год. Оттук периода, за който ответникът носи отговорност в конкретния случай е периода от 03.06.2015 год. до 02.10.2017 год., т.е. период

от две години и четири месеца без един ден.

По иска за неимуществени вреди:

Съгласно трайната практика на ВКС, отговорността на ответника е за реално претърпени вреди, които следва да се докажат за всяко конкретно нарушение, а не само да се предполага настъпването им. /Решение № 117 от 12.02.2009 г. на ВКС по гр. д. № 6004/2007 г., I г. о., ГК, докладчик съдията Л.Р./. Обезщетението за вреди от деликт е за увреждане на неимуществени права, блага или правно защитими интереси. Когато се твърди причиняване на конкретни неимуществени вреди, съдът може да уважи исквете само при успешно проведено главно и пълно доказване на вредите и причинната връзка. В тежест на пострадалия е да докаже засягането на съответното благо. В този случай е в тежест на пострадалия да докаже всяко свое негативно изживяване /Решение № 38 от 7.03.2018 г. на ВКС по гр. д. № 2126/2017 г., IV г. о., ГК, докладчик председателят В.Р./. Съдът е длъжен да прецени всички доказателства по делото и доводите на страните по свое вътрешно убеждение и в рамките на твърдените фактически обстоятелства, като всяка от страните носи тежестта на доказване на фактите, от които черпи изгодни за себе си последици. /Решение № 13 от 3.02.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1979/2021 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Е.В./.

По делото **НЕ** са събрани доказателства за претърпени от ищеца неимуществени вреди. Липсата на гласни или други доказателства води до извод за неоснователност на иска, доколкото негативните изживявания във връзка с наказателното производство не могат да се предполагат, а трябва да бъдат доказани във всеки отделен случай при условията на пълно и главно доказване.

За пълнота следва да се посочи, че воденото от ищеца срещу ответника гр. дело № 92/2016 г. по описа на Ст. окръжен съд, по което е било присъдено обезщетение за неимуществени вреди, касае период, различен от процесния, а именно периода от 02.12.2010 г. до 17.03.2014 г. и обвинение, различно от настоящото, като няма припокриване нито във времево отношение, нито като правопораждащ фактически състав. Това принципно положение не изключва възможността ищецът да е претърпял вреди както през различния времеви период, така и от различните процесуални действия, извършвани от ответника спрямо него по различните обвинения. Вредите не се изключват и от факта на миналите осъждания на ищеца. Липсата на доказателства за вредите обаче възпрепятства съда да уважи предявения иск за неимуществени вреди.

По исковете за имуществени вреди:

1/ мораторната лихва върху внесената парична гаранция по взета мярка за неотклонение в размер на 10 000 лв. /десет хиляди лева/ за периода от 16.01.2013 г. /внасяне на гаранцията/ до 12.06.2014 г. /връщане на гаранцията/:

В решение № 281/04.10.2011, ВКС, III ГО по гр. д. № 1648/2010 е постановено, че обезщетението за пропуснати ползи от внасянето на "парична гаранция", като мярка за неотклонение, е в размер на законната лихва върху внесената сума. В решение № 117/31.05.2013, ВКС, III ГО по гр. д. № 1105/2012 е постановено, че вземането за обезщетение за пропуснати ползи от внасянето на "парична гаранция", като мярка за неотклонение в размер на законната лихва върху внесената сума се погасява с общата 5-годишна давност. В решение № 54/13.06.2017, ВКС, III ГО по гр. д. № 2755/2016 е постановено, че началният момент, от който възниква вземането за обезщетение е установяването на незаконността на акта, но ако изрично се претендира лихва от предявяването на иска, съдът не може да я присъди от по-рано. В определение № 170/31.01.2013, ВКС, III ГО по гр. д. № 7261/2013 е постановено, че пострадалият има право на обезщетение за имуществени вреди от пропуснати ползи в размер на законната лихва от датата, на която е внесъл сумата по мярката за неотклонение "парична гаранция" до датата на реалното връщане на сумата.

В Решение № 300 от 9.01.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2262/2018 г., IV г. о., ГК, докладчик председателят Б.Б. се приема още, че иззети по реда на НПК суми, за които се претендира, че са били предмет на престъпление, трябва да се върнат *на притежателя им* след като е установено, че няма престъпление. При неоснователно задържане на парична сума, причинената имуществена вреда е в размера на законната лихва за времето на неоснователното задържане. Налице е фактическият състав на непозволеното увреждане и ответникът дължи на ищците обезщетение за претърпените вреди в размер на законната лихва времето от задържането/изземването на паричните суми до фактическото им връщане. Съдът е приел и, че обезщетение за забава върху обезщетението не се дължи, тъй като представлява искане за олихвяване на лихви - анатоцизъм, което е ограничено от чл. 10, ал. 3 от ЗЗД.

Съгласно представеното писмо от ОД на МВР В. /л. 38 от делото/, е внесена от Р.С.Т. гаранция по взетата мярка за неотклонение на Д. Г. Д., в размер на 10 000 лв., като мярката е взета по ДП №24/2012г. по описа на БОП – В.. Същата е постъпила по набирателната сметка на ОД на МВР В. н

16.01.2013г., освободена е с Постановление № 1635 от 22.04.2014г. на ВОП и е върната на 12.06.2014г.

На първо място съдът намира, че не е доказано, че ДП №24/2012г. по описа на БОП – В. е релевантно производство към обвиненията, за които се води настоящото производство. Както бе посочено по-горе, настоящото производство по ЗОДОВ се води с оглед прекратяване на наказателното производство спрямо ищеца за престъпления, за които е повдигнато обвинение по ДП № 251/2013г. По ДП № 251/2013г. няма взета мярка за неотклонение, а мярката за неотклонение парична гаранция в размер на 10 000 лв. е взета по ДП, чиято релевантност не е доказана.

На второ място, сумата за гаранция е била внесена от трето за делото лице - Р.СТ.. Съгласно Определение № 745 от 28.09.2018 г. на ВКС по гр. д. № 2262/2018 г., IV г. о., ГК, докладчик председателят Б.Б., Специалният закон ЗОДОВ не допуска други лица /различни от подсъдимия/, дори и да са претърпели вреди, да могат да претендират обезщетение от действията на органите на съдебната власт и дознанието. Тези лица могат да търсят обезщетяване на вредите по реда на чл. 49 от ЗЗД.

Поради това съдът намира, че искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

2 / мораторната лихва върху отнетата с протокол за претърсване и изземване сума в размер на 34 220 лв. за периода от изземването - 15.10.2012 год. до депозиране на настоящата искова молба в съда - 30.09.2022 г./:

Съгласно представеното писмо от ОП В. /л. 16 от делото/ и протокол от с.з. от 02.10.2017г. по НОХД № 1163/2016г. /л.12 от делото/, с определението за прекратяване на наказателното производство по отношение на подсъдимия Д. по чл. 255, ал. 3, вр. ал. 1, т. 2 и т. 7, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, на основание чл. 369, ал. 4 НПК /отм./, е постановено и веществените доказателства, в т.ч. и иззетите от ищеца 34 220 лв. да бъдат върнати, но доколкото върху тази сума е бил наложен заповест по и.д. ***** с взыскател КОНПИ, същата не може да бъде върната.

В случая, по делото се доказва по несъмнен начин, че в проведеното наказателно производство срещу ищеца по чл. 255, ал. 3, вр. ал. 1, т. 2 и т. 7, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, което е било прекратено, на основание чл. 369, ал. 4 НПК /отм./ в с.з. от 02.10.2017г. по НОХД № 1163/2016г., е била иззета сумата от 34 220 лв., като след прекратяване на производството е било постановено връщането ѝ на ищеца. С оглед горното съдът намира, че

иззетите по реда на НПК суми, за които е било налице основание за задържане, а именно твърдението, че са били предмет на престъпление, след прекратяването на наказателното производство спрямо ищеца, отпада основанието за задържането им. Доколкото липсва доказано престъпление, отпадането на основанието е с обратна сила, т.е. от момента на задържането им, то е без основание. При неоснователното задържане на парична сума, причинената имуществена вреда е в размера на законната лихва за времето на неоснователното задържане. Налице е фактическия състав на непозволеното увреждане и ответникът дължи на ищеца обезщетение за претърпените вреди в размер на законната лихва върху сумата от 34 220 лв. за периода от изземването - 15.10.2012 год. до 02.10.2017г. – датата, на която е постановено връщането й. /така Решение № 300 от 9.01.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2262/2018 г., IV г. о., ГК, докладчик председателят Б.Б./

С оглед на това искът е основателен до размер от 17279.25 лв.

Законна лихва върху сумата не се дължи с оглед Решение № 300 от 9.01.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2262/2018 г., IV г. о., ГК и възприетото в него становище за недопустимост на анатоцизма.

За периода след тази дата, а именно от 03.10.2017г. до депозиране на настоящата искова молба в съда - 30.09.2022 г./, съдът намира следното:

От доказателствата по делото е видно, че с Определение № 2030/1.8.2017г. е допуснато обезпечение в полза на КОНПИ на бъдещите й искове срещу Д. Г. Д. и Р.Г.С., чрез налагане обезпечителни мерки, сред които ЗАПОР върху 34 220 лв. /тридесет и четири хиляди двеста и двадесет лева/, иззети от Д. Г. Д. с протокол за претърсване и изземване от 15.10.2012г. и описани с протокол за оглед на веществени доказателства от 05.02.2014 г. по ДП № 251/2013 г. по описа на ОСЛО при ОП - В., съхранявани в банков трезор на ОП -В. в „ЦКБ“ АД. Въз основа на това обезпечение е образувано и.д. ***** с вискател КОНПИ, поради което е отказано връщане на сумата от ответника.

Съгласно чл. 451 ал. 1 от ГПК, от момента на налагане на запора длъжникът се лишава от правото да се разпорежда с вземането или с вещта и не може под страх от наказателна отговорност да изменя, поврежда или унищожава вещта.

След налагане на запора по и.д. *****, ответникът Прокуратурата на РБ, не може валидно да се разпорежда с иззетите от ищеца суми. Поради това отказът на прокурора да върне сумата от 34 220 лв. след датата 03.10.2017г. е

основателен. Основанието за задържане е наложеният заповест от вискателя КОНПИ. В случай, че в последствие бъде установено, че сумата е неоснователно задържана и за периода след 03.10.2017г., отговорност за това ще носи не Прокуратурата, а КОНПИ.

Искът е неоснователен за разликата от 17 328.46лв.

3/ нереализираната печалба от комисионно възнаграждение по Комисионен Договор от 25.09.2012 г.:

За да е налице отговорност на ответника по ЗОДОВ е необходимо ищецът да докаже, че е претърпял вреди, които да не са хипотетични и пряка причинно-следствена връзка с неоснователно воденото срещу него наказателно производство.

Съдът намира, че ищецът не доказва при условията на пълно и главно доказване, че именно воденото срещу него наказателно производство и по-специално задържането му, е причина за загубата на комисионно възнаграждение по Комисионен Договор от 25.09.2012 г. Безспорно е доказано само сключването на договора и уговарянето на възнаграждение в него, както и задържането на ищеца в срока на договора, но не се доказва, че именно задържането е попречило на изпълнението на договора. Събрани са гласни доказателства, които обаче не установяват, ищецът да е бил осигурил цялото количество зърно в полза на съконтрахента си. Напротив, свидетелят сочи, че не му е известно дали ищецът е имал уговорки с трети лица и ако е имал, какво количество зърно е договорил. Не се установява нито едно възникнало правоотношение между ищеца и трето лице, от което да се направи извод за частично или пълно изпълнение на договора. В този случай не се доказва пряка причинно-следствена връзка между неизпълнението на Комисионен Договор от 25.09.2012 г. в срок /водещо до загуба на претендираното комисионно възнаграждение/ и неоснователно воденото срещу ищеца наказателно производство /в което е постановено задържането на ищеца от органите на досъдебното производство/.

Въз основа на горното съдът намира, че този иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

С оглед изхода на спора и по искането на ищеца за присъждане на разноски, съдът намира следното:

Ищецът е сторил разноски за производството в размер на 15лв. /д.т. за иска и СУ/, от които съразмерно на уважената част от исквете, му се дължи сумата от 3,65лв.

Процесуалните представители на ищеца претендират възнаграждение по чл. 38 от ЗА. Изчислено въз основана на чл. 7 ал. 2 т. 3 от Наредба № 1 от 2004г., минималното адвокатско възнаграждение по делото е в размер на 3514.69лв., от които в полза на адв. М. и адв. Н., се дължи сумата от 1754.85лв., съразмерно на уважената част от уважения иск.

Мотивиран от гореизложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА на РБ, гр. ****, представлявана от Главния прокурор на РБ, **ДА ЗАПЛАТИ на Д. Г. Д.,** ЕГН: *****, с адрес в гр. В., ул. ****, **сумата от 17 279.25 /седемнадесет хиляди двеста седемдесет и девет лева и 25ст./**, представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди, представляващи законна лихва върху отнетата с протокол за претърсване и изземване сума в размер на 34 220 лв. за периода от изземването - 15.10.2012 год. до 02.10.2017г., , на основание чл. 2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ.

ОТХВЪРЛЯ исковете на Д. Г. Д., ЕГН: *****, с адрес в гр. В., ул. ****, срещу **ПРОКУРАТУРАТА на РБ** , представлявана от Главния прокурор на РБ, с адрес гр. ****, искове с правно основание чл. 2, ал. 1 т. 3, от ЗОДОВ да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от **10 000 лв. /десет хиляди лева/**, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди - притеснения, страх и постоянен стрес, уронване престижа и доброто име на ищеца в обществото, сумата от **1428,31 лв. /хиляда четиристотин двадесет и осем лева и 31 ст./** представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди, представляващи законна лихва върху внесената парична гаранция по взета мярка за неотклонение в размер на 10 000 лв. /десет хиляди лева/ за периода от 16.01.2013 г. /вносяне на гаранцията/ до 12.06.2014 г. /връщане на гаранцията/, за което с уточняваща молба от 14.11.2022 г. е представена справка на ОД на МВР- В., за конкретно установения период, сумата от **17 328.46лв. /седемнадесет хиляди триста двадесет и осем лева и 46ст./**, представляваща разликата между претендирания и уважения размер на иска за обезщетение за претърпените имуществени вреди, представляващи законна лихва върху отнетата с протокол за претърсване и изземване сума в размер на 34 220 лв. за периода от 03.10.2017г. до депозиране на настоящата искова молба в съда -

30.09.2022 г., сумата от **25 000лв. /двадесет и пет хиляди лева/**, представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди, представляващи пропусната полза, а именно нереализирана печалба от комисионно възнаграждение /по 10 лв. ма тон/ по Комисионен Договор от 25.09.2012 г., сключен между „Лабас“ ООД и Д. Г. Д., всички резултат на незаконно повдигнато по ДП 24/2012г. по описа на БОП В. обвинение и поддържането му в съдебна фаза, производството по което е приключило с прекратяване на наказателното производство по отношение на подсъдимия, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумите.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА на РБ, гр. ****, представлявана от Главния прокурор на РБ, **ДА ЗАПЛАТИ на Д. Г. Д., ЕГН: *****,** с адрес в гр. В., ул. ****, сумата от **3.65лв. /три лева и 65 ст./**, представляваща разноси по делото, съразмерно на уважения размер на исковите, на основание чл.78, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА на РБ, гр. ****, представлявана от Главния прокурор на РБ, **ДА ЗАПЛАТИ /солидарно/ на адв. В. О. М. ЕГН *****, и адв. Н. Н. Н. ЕГН *****,** от АК – В., и двете с адрес на кантората: гр. В., ул. ****, сумата от **1754.85лв. /хиляда седемстотин петдесет и четири лева и 85 ст./**, представляваща адвокатско възнаграждение по чл. 38 от ЗА, съразмерно на уважения размер на исковите, на основание чл.78, ал.1 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Варненския апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – В.: _____